

Sygn. akt II KK 208/22

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **Ł. K.**,
skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 maja 2022 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 28 września 2021 r., sygn. akt X Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 2 czerwca 2021 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem z dnia 2 czerwca 2021 r., sygn. akt II K (...), uznał oskarżonego **Ł. K.** za winnego tego, że w dniu 28 września 2014 r. pomiędzy J. i W. , działając wspólnie i w porozumieniu z A. D., dokonał rozboju na małoletnich J. R. i M. R. w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki B. zabrał w miejscowości J. na tzw. okazję małoletnich J. R. i M. R., a następnie doprowadził ich do stanu bezbronności w ten sposób, że uniemożliwił im opuszczenie samochodu poprzez niezatrzymanie się i zablokowanie drzwi, oraz nakazał im wykonywanie poleceń A. D., podczas gdy A. D. uderzając J. R. łokciem w twarz zażądał wydania i zabrał w celu przywłaszczenia telefon

komórkowy marki S. (...) o wartość 300 zł, prawo jazdy kat. AM na skuter, plecak koloru szarego marki C. z zawartością latarki koloru srebrnego, pieniądze w kwocie 65 zł na szkodę J. R., nadto telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 800 zł oraz pieniądze w kwocie 70 zł na szkodę M. R.,

tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które – na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. – wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności. Ponadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego J. R. kwoty 365 zł, zaś na rzecz pokrzywdzonego M. R. kwoty 870 zł, przy czym zaznaczył, że uiszczenie ww. kwot w całości lub części przez drugiego ze sprawców zwalnia oskarżonego z obowiązku ich uiszczenia w odpowiednim zakresie.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który – podnosząc zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść oraz zarzuty obrazy przepisów postępowania mających wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia (art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. - dwukrotnie; art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k.) – wniósł o zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i uniewinnienie Ł. K. do zarzucanego mu występkę, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 28 września 2021 r., sygn. akt X Ka (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego, który podniósł następujące zarzuty:

„A. Rażąco naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., poprzez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji odnośnie zarzutu dotyczącego obrazy przepisów postępowania, a to art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegającej na oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka M. D., przy jednoczesnym uznaniu, że kwestia funduszy na paliwo nie wymagała uzupełniającego przesłuchania M. D. (ojca współoskarżonego), ponieważ fakt ten mógł zostać ustalony na podstawie innych dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonych i dokonaniu w tym zakresie ustaleń przeciwnych do

twierdzeń oskarżonego, co przy oddaleniu przedmiotowego wniosku dowodowego skutkowało naruszeniem prawa oskarżonego do obrony, wynikającego z art. 6 k.p.k.;

- art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 k.p.k., w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji odnośnie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść, polegającego na ustaleniu na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony Ł. K. w dniu 28 września 2014 r. pomiędzy J. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. D., dokonał rozboju na małoletnich J. R. i M. R. w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki B. zabrał w miejscowości J. na tzw. okazję małoletnich J. R. i M. R. a następnie doprowadził ich do stanu bezbronności w ten sposób, że uniemożliwił im opuszczenie samochodu poprzez nie zatrzymanie się i zablokowanie drzwi, oraz nakazał im wykonywanie poleceń A. D., podczas gdy A. D. uderzając J. R. łokciem w twarz zażądał wydania i zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) o wartość 300 zł prawo jazdy kat. AM na skuter, plecak koloru szarego marki C. z zawartością latarki koloru srebrnego, pieniądze w kwocie 65 zł na szkodę J. R., nadto telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 800 zł oraz pieniądze w kwocie 70 zł na szkodę M. R., podczas gdy z materiału dowodowego oraz ustaleń Sądu Rejonowego wynikało, że to A. D. doprowadził pokrzywdzonych do stanu bezbronności, natomiast sam D., będąc przesłuchanym w charakterze świadka zeznał, że zabierając „na okazję” pokrzywdzonych nie miał zamiaru dokonać na nich rozboju i wpadł na ten pomysł dopiero wtedy, jak pokrzywdzeni wsiedli już do samochodu, na pewno jednak nie konsultował tego z oskarżonym K.;

- art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 k.p.k., w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji odnośnie zarzutu obrazy przepisów postępowania, a to art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegającego na uznaniu za wiarygodne zarówno zeznań złożonych przez A. D. w charakterze świadka, jak również jego wyjaśnień złożonych w charakterze podejrzanego, w sytuacji gdy A. D. przedstawił w swoich wyjaśnieniach zupełnie inny przebieg zdarzenia, aniżeli ten, który wynikał z jego zeznań złożonych w charakterze świadka;

B. rażąco naruszenie prawa materialnego, a to art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 69 § 1 k.k., poprzez brak jakiegokolwiek kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia odnoszącej się do tego, czy Sąd w sposób prawidłowy nie zastosował środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, co świadczy o tym, że Sąd nie zastosował przepisów karnych obowiązujących w dacie popełnienia czynu, czym naruszył przepis art. 4 § 1 k.k.”

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej rozpoznania na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przede wszystkim należy podkreślić, że Sąd odwoławczy rozpoznał wszystkie zarzuty podniesione w apelacji, na co wskazują ewidentnie pisemne motywy zaskarżonego wyroku, w których Sąd w punktach odpowiadających kolejności zarzutów (ad 1-ad 6 w części 3) odniósł się do twierdzeń obrońcy Ł. K. zawartych w apelacji. Zauważyć przy tym należy, że merytoryczne uzasadnienie tego środka odwoławczego liczyło nieco ponad stronę tekstu, co – uwzględniając nieskomplikowany charakter sprawy, nieobszerny materiał dowodowy oraz jakość uzasadnienia Sądu *meriti* – miarkowało potrzebę czynienia rozległych wywodów. Rozważania Sądu odwoławczego zawarte na ok. 3,5 strony jawią się w tym kontekście jako obszerne w wystarczającym stopniu, co też potwierdza również ich lektura.

Analizując kwestię oddalenia wniosku o przesłuchanie M. D. Sąd ten niebezpodstawnie wskazał, że wobec treści wcześniejszych relacji procesowych tego świadka, w których zeznał, że nic nie wie na temat tego, iż oskarżony Ł. K. miał zawieźć jakąś dziewczynę i współoskarżonego samochodem, jego ponowne przesłuchanie co do kwestii ubocznej dotyczącej tamtych wydarzeń nie było zasadne. Wbrew temu, co podnosi obrońca skazanego najzupełniej logiczne jest twierdzenie, że skoro świadek nie pamięta tamtego wyjazdu swego syna ze znajomymi, to tym bardziej nie może pamiętać tego, czy w owym czasie przekazywał pieniądze na paliwo. Na marginesie wolno zauważyć, że osobną kwestią, wymaganą dla uznania zasadności kasacji w tym zakresie, jest doniosłość tej okoliczności dla treści wyroku, co – uwzględniając całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, w tym zwłaszcza zeznań pokrzywdzonych i poczynionych na tej podstawie ustaleń co do faktu głównego – jawi się jako wątpliwe.

Odnosząc się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych Sąd *ad quem*, opierając się na zeznaniach pokrzywdzonych J. R. i M. R. oraz współsprawcy A. D. zweryfikował poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne. Trafnie wskazał, że pomysł

dokonania rozboju na pokrzywdzonych pojawił się spontanicznie, co nie wyklucza tego, iż skazany przystąpił do akcji przestępczej i wszedł w ustaloną rolę. Z tego względu argumentacja skarżącego dotycząca ww. zagadnienia, jawi się jako oczywiście chybiona, stanowiąc zresztą kwestionowanie ustaleń faktycznych w zakresie ustalonego w sprawie porozumienia przestępnego z A. D. co do dokonania rozboju na pokrzywdzonych. Sąd odwoławczy, dokonując weryfikacji oceny relacji procesowych tego świadka oraz płynących z nich ustaleń faktycznych miał na względzie pewne niespójności w jego depozycjach, które jednak nie podważały ich wiarygodności. Warto w tym miejscu zaznaczyć, że bezzasadność kasacji w zakresie zarzutu wadliwej weryfikacji ustaleń faktycznych jest oczywista w świetle ustaleń co do samego zachowania skazanego, ustalonego na podstawie zeznań pokrzywdzonych. Niewątpliwie bowiem zablokowanie drzwi, niezatrzymywanie się i nakazywanie pokrzywdzonym wykonywanie poleceń A. D. stanowiło zachowanie, które zasadnie zostało uznane za doprowadzenie pokrzywdzonych do stanu bezbronności i pozwalało na przyjęcie występowania porozumienia przestępnego Ł. K. z A. D.. Przeciwnie twierdzenia zawarte w uzasadnieniu kasacji stanowią jedynie polemikę z ustaleniami Sądu pierwszej instancji i nie korespondują z zarzutem wadliwej kontroli instancyjnej.

Odnosząc się do zarzutu obrazy prawa materialnego należy zaznaczyć, że wobec braku podnoszenia w apelacji zagadnienia obrazy przez Sąd *meriti* art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 69 § 1 k.k. kwestia ta – zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k. – nie musiała być przedmiotem rozważań Sądu drugiej instancji. Biorąc pod uwagę fakt, że zagadnienie potencjalnego warunkowego zawieszenia wykonania kary na podstawie poprzednio obowiązującego brzmienia art. 69 § 1 k.k. rozważył już Sąd pierwszej instancji o wystąpieniu sytuacji, o której mowa w art. 440 k.p.k., a która uzasadniałaby powinność wyjścia poza granice zaskarżenia, nie mogło być mowy.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.